

COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME
EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS

ЄВРОПЕЙСЬКИЙ СУД З ПРАВ ЛЮДИНИ

П'ЯТА СЕКЦІЯ

**СПРАВА «ЄРЬОМЕНКО ПРОТИ УКРАЇНИ»
(CASE OF YEREMENKO v. UKRAINE)**

(Заява № 1179/04)

РІШЕННЯ

СТРАСБУРГ

14 грудня 2006 року

ОСТАТОЧНЕ

14 березня 2007 року

Це рішення набуло статусу остаточного відповідно до пункту 2 статті 44 Конвенції. Воно може підлягати редакційним виправленням.

У справі «Срьоменко проти України»
Європейський суд з прав людини (П'ята секція), засідаючи Палатою, до складу якої увійшли:
П. Лоренцен (*P. Lorenzen*), Голова,
С. Ботучарова (*S. Botoucharova*),
В. Буткевич (*V. Butkevych*),
М. Цаца-Ніколовська (*M. Tsatsa-Nikolovska*),
Р. Марусте (*R. Maruste*),
Дж. Боррего Боррего (*J. Borrego Borrego*),
Н. Зутх (*R/ Jaeger*)? *celli*?
К. Вестердік (*C. Westerdiek*), Секретар секції,
після обговорення за зачиненими дверима 20 листопада 2006 року постановляє таке рішення, що було ухвалено у той день:

ПРОЦЕДУРА

1. Справу порушено за заявою (№ 1179/04), поданою проти України до Суду 6 грудня 2003 року відповідно до статті 34 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод (далі — Конвенція) громадянином України паном Миколою Георгійовичем Срьоменком (далі — заявник).
2. Уряд України (далі — Уряд) був представлений його Уповноваженими — пані В. Лутковською та паном Ю. Зайцевим.
3. 15 березня 2005 року Суд вирішив повідомити про скаргу заявника Уряд. Відповідно до положень пункту 3 статті 29 Конвенції Суд вирішив розглядати питання щодо прийнятності та суті заяви одночасно.

ФАКТИ

I. ОБСТАВИНИ СПРАВИ

4. Заявник народився в 1941 році та проживає в м. Жовті Води Дніпропетровської області, Україна.
5. У невизначену дату дружина заявника звернулась з позовом до Жовтоводського міського суду до свого роботодавця — державного підприємства «Жовтоводське управління будівництва» з вимогою виплати заборгованості із заробітної плати та інших платежів.
6. 19 березня 2001 року Жовтоводський міський суд виніс рішення на користь дружини заявника і присудив їй 4346,81 гривень¹.

¹ Приблизно 894,33 євро.

7. 28 березня 2001 року відділ державної виконавчої служби Жовтоводського міського управління юстиції відкрив виконавче провадження. 28 вересня 2001 року дружина заявника отримала 300 гривень 12 квітня 2002 року вона отримала ще 350 гривень. Решта присудженої суми залишається невиконаною.

8. 1 травня 2002 року дружина заявника померла.

9. 22 грудня 2002 року заявник звернувся з позовною заявою до Шевченківського районного суду м. Києва до Міністерства палива та енергетики України, вимагаючи заборгованість із заробітної плати його дружини та компенсацію моральної шкоди.

10. 1 лютого 2003 року заявник був визнаний правонаступником своєї померлої дружини.

11. 11 серпня 2003 року суд не задовольнив позовні вимоги заявника у зв'язку з тим, що підприємство-боржник було незалежною юридичною особою, за борги якого Міністерство не несло відповідальність.

12. Листом від 31 грудня 2003 року виконавча служба повідомила заявника про те, що виконавче провадження призупинено у зв'язку з відкритим провадженням у справі про банкрутство за рішенням господарського суду Дніпропетровської області від 27 грудня 2001 року. Виконавча служба також зазначила, що відповідно до Закону «Про введення мораторію на примусову реалізацію майна» 26 грудня 2001 року накладено заборону на продаж майна підприємств, державна частка у статутному капіталі яких становить 25%.

13. Наказом Міністерства палива та енергетики від 5 жовтня 2004 року підприємство-боржник було ліквідовано.

II. ВІДПОВІДНЕ НАЦІОНАЛЬНЕ ЗАКОНОДАВСТВО

14. Відповідне національне законодавство викладене в рішенні у справі «Ромашов проти України» (*Romashov v. Ukraine*) (заява № 67534/01, пункти 16-18, рішення від 27 липня 2004 року).

ПРАВО

I. СТВЕРДЖУВАНЕ ПОРУШЕННЯ ПУНКТУ 1 СТАТТІ 6 КОНВЕНЦІЇ ТА СТАТТІ 1 ПРОТОКОЛУ 1

15. Заявник скаржився на тривале невиконання рішення, винесеного на користь його померлої дружини. Він посилався на пункт 1 статті 6 Конвенції та статтю 1 Протоколу 1. Ці статті, у відповідних частинах, передбачають наступне:

Пункт 1 статті 6

«Кожен має право на справедливий і публічний розгляд його справи упродовж розумного строку незалежним і безстороннім судом, встановленим законом, який вирішить спір щодо його прав та обов'язків цивільного характеру...».

Стаття 1 Протоколу 1

«Кожна фізична або юридична особа має право мирно володіти своїм майном. Ніхто не може бути позбавлений своєї власності інакше як в інтересах суспільства і на умовах, передбачених законом і загальними принципами міжнародного права.

Проте попередні положення жодним чином не обмежують право держави вводити в дію такі закони, які вона вважає за необхідне, щоб здійснювати контроль за користуванням майном відповідно до загальних інтересів...».

А. Прийнятність

16. Уряд не надав зауважень щодо прийнятності скарг заявника.

17. Суд робить висновок про те, що скарга заявника на затримку у виконанні рішень Жовтководського міського суду за пунктом 1 статті 6 Конвенції не є явно необґрунтованою у значенні пункту 3 статті 35 Конвенції. Крім того, Суд зазначає, що вона не є неприйнятною за будь-яких інших підстав. Таким чином, вона повинна бути визнана прийнятною. З тих же підстав скарга заявника за статтею 1 Протоколу 1 не може бути визнана неприйнятною.

В. Суть

18. Уряд стверджував, що в цій справі відповідальність держави обмежувалась організацією та належним проведенням виконавчих дій, і що тривалість виконавчого провадження була спричинена важким фінансовим становищем підприємства-боржника.

19. Заявник з цим не погодився. Зокрема, він стверджував, що він та його покійна дружина були не в змозі оплатити необхідне лікування у зв'язку з неможливістю отримати заборгованість, присуджену його дружині судом, що також прискорило її смерть.

20. Суд зазначає, що рішення, винесене на користь покійної дружини заявника, залишалось невиконаним протягом п'яти років та семи місяців.

21. Суд нагадує, що ним вже було визнано порушення пункту 1 статті 6 Конвенції та статті 1 Протоколу 1 у справах, подібних до цієї (див., серед інших, згадане вище рішення у справі «Ромашов проти України», пункти 42-46; рішення від 20 липня 2004 року у справі «Шмалько проти України» (*Shmalko v. Ukraine*) (заява № 60750/00, пункти 55-57).

22. Розглянувши всі надані матеріали справи, Суд вважає, що Уряд не представив жодних фактів чи аргументів, які могли б переконати Суд дійти іншого висновку у цій справі.

23. Таким чином, мало місце порушення пункту 1 статті 6 Конвенції та статті 1 Протоколу 1.

II. ЗАСТОСУВАННЯ СТАТТІ 41 КОНВЕНЦІЇ

24. Стаття 41 Конвенції передбачає:

«Якщо Суд визнає факт порушення Конвенції або протоколів до неї і якщо внутрішнє право відповідної Високої Договірної Сторони передбачає лише часткове відшкодування, Суд, у раз необхідності, надає потерпілій стороні справедливую сатисфакцію».

A. Шкода

25. Заявник вимагав суму в розмірі 2905 гривень² у якості відшкодування втрат в результаті інфляції та суму, присуджену рішенням суду в якості матеріальної шкоди, а також відшкодування моральної шкоди, не зазначивши точної суми.

26. Уряд погодився з вимогами заявника.

27. Оскільки заявник вимагав суму, яка була присуджена його покійній дружині судом, Суд вважає, що Уряд повинен виплатити заявнику залишок цієї заборгованості. Щодо решти вимог заявника Суд, розглянувши позицію Уряду в цій справі та здійснюючи оцінку на засадах справедливості, як цього вимагає стаття 41 Конвенції, присуджує заявнику 472 євро у якості відшкодування матеріальної шкоди та 1800 євро у якості відшкодування моральної шкоди.

B. Судові витрати

28. Заявник не висував жодних вимог щодо компенсації судових витрат. Таким чином, Суд нічого не присуджує.

C. Пеня

29. Суд вважає за доцільне призначити пеню, що нараховується на підставі граничної позичкової ставки Європейського центрального банку, до якої має бути додано три відсоткових пункти.

ЗА ЦИХ ПІДСТАВ СУД ОДНОГОЛОСНО

1. *Оголошує* заяву заявника прийнятною;

² Приблизно 472 євро.

2. *Постановляє*, що у цій справі мало місце порушення пункту 1 статті 6 Конвенції;

3. *Постановляє*, що у цій справі мало місце порушення статті 1 Протоколу 1 до Конвенції;

4. *Постановляє*, що:

а) протягом трьох місяців з дня, коли рішення стане остаточним відповідно до пункту 2 статті 44 Конвенції, держава-відповідач зобов'язана сплатити заявнику заборгованість відповідно до рішення від 19 березня 2001 року, а також 472 (чотириста сімдесят два) євро у якості відшкодування матеріальної шкоди та 1800 (тисячу вісімсот) євро у якості відшкодування моральної шкоди плюс будь-який податок, який може бути стягнуто з заявника;

б) ця сума має бути конвертована у національну валюту держави-відповідача на день здійснення платежу;

с) після закінчення зазначеного тримісячного строку і до остаточного розрахунку на цю суму нараховуватиметься простий відсоток у розмірі граничної позичкової ставки Європейського центрального банку, яка діятиме в цей період, плюс три відсоткові пункти.

Вчинено англійською мовою та повідомлено в письмовій формі 14 грудня 2006 року відповідно до пунктів 2 та 3 правила 77 Регламенту Суду.

К. Вестердік
(*C. Westerdiek*)
Секретар

П. Лоренцен
(*P. Lorenzen*)
Голова